

الدين . الصحيح

Ang Tunay na Relihiyon

www.islamhouse.com

مؤلف : أبو أمينة – بلال فلبس

ISCAG – Philippines

Copyright ©

This book is not copyrighted. Any or all parts of this book may be used for educational purposes as long as the information used is not in any way quoted out of context or used for profit.

This material has been reviewed and forwarded for publishing and distribution by the Filipino language section of the Department of Islamic Resources.

Form #: 450

Date: 12/01/2005

Reviewed & Edited by: Khalid Escala Gemina

Second Edition

If you have any corrections, comments, or questions about this publication, please feel free to contact us at:

fil@islamhouse.com

www.islamhouse.com

ANG TUNAY NA RELIHIYON

Ang unang dapat malaman at lubos na maunawaan ng sinuman tungkol sa Islam ay kung ano mismo ang kahulugan ng katagang "Islam". Ang relihiyong Islam ay hindi ipinangalan sa batay sa pangalan ng tao na kagaya ng Kristiyanismo na hinango sa pangalan ni Hesus Kristo ﷺ; Budismo sa pangalan ni Buddha; Konpusianismo sa pangalan ni Confucius at Marsismo sa pangalan ni Karl Marx. Ni hindi ito hinango sa pangalan ng tribo na kagaya ng Judaismo na hinango sa tribo ng Judea; at Hinduismo sa tribo ng Hindus.

Ang Islam ay tunay na relihiyon ng Allāh ﷻ at kaya naman ang pangalan nito ay kumakatawan sa pangunahing panuntunan ng relihiyon ng Diyos (Allāh ﷻ)... ang ganap na pagsuko sa kalooban ng Allāh ﷻ. Ang katagang Arabik na "Islam" ay nangangahulugan ng pagsuko o pagpapasakop ng kalooban ng sinuman sa tanging Tunay na Diyos na karapat-dapat na sambahin – ang Allāh ﷻ. At ang sinumang tumutupad nito ay tinatawag na "Muslim". Ang salitang Islam ay nangangahulugan din ng kapayapaan na siyang likas na kahihinatnan ng ganap na pagsuko at pagsunod sa kalooban ng Allāh ﷻ . Kaya naman, ito ay hindi na bagong relihiyon na dinala ni Propeta Muhammad ﷺ sa Arabia noong ika-pitong daang taon, bagkus ito ay tunay

na relihiyon ng Allāh ﷻ na ipinakilala sa kanyang kabuuang anyo.

Ang Islam ay ang relihiyon na ibinigay kay Adam ﷺ, ang unang tao at ang unang Propeta ng Allāh ﷻ. Ito ay siya ding relihiyon na ibinigay sa lahat ng mga Propeta na isinugo ng Allāh ﷻ sa sangkatauhan. Ang pangalan ng relihiyon ng Diyos, ang Islam, ay hindi kathang-isip ng mga huling salinlahi ng tao. Ito ay pinili mismo ng Allāh ﷻ at maliwanag na nababanggit sa Kanyang huling Kapahayagan – Ang Qur'ān, ang Allāh ﷻ ay nagsasabi ng mga sumusunod:

"Sa araw na ito ay Aking binigyan ng lubos na katuparan ang inyong relihiyon para sa inyo, Aking ginawang ganap ang tulong sa inyo, at pinili ang Islam bilang inyong relihiyon".

(Sūrah Āl-Mā'idah 5:3)

"Sinuman ang magnais ng ibang relihiyon maliban sa Islam (pagsuko sa Allāh ﷻ), kailanman hindi ito tatanggapin sa kanya".

(Sūrah Āl'Imrān 3:85)

"Si Abraham ﷺ ay hindi Hudyo o Kristiyano, bagkus isang matuwid na Muslim".

(Sūrah Āl'Imrān 3:67)

Hindi makikita sa alin mang pahina ng Bibliya na sinasabi ng Allāh ﷻ na Judaismo ang relihiyon ng angkan ni Moses ﷺ o maging ang kanilang mga lahi. Ni hindi rin sinasabi sa Bibliya na Kristiyanismo ang relihiyon ng mga tagasunod ni Kristo. Sa katunayan hindi niya pangalan ang Kristo, ni hindi ito Hesus. Ang pangalang Kristo ay hango sa salitang Griyego na "Cristos" na ang ibig sabihin ay pinahiran ("Anointed"). Kaya ang Kristo ay salin sa Griyego batay sa Hebreo na "Messiah". Ang pangalang "Hesus" sa kabilang dako ay isang salitang Latin ng pangalang Hebreo na Esau. Upang madaling magkaunawaan, ipagpapatuloy ang paggamit ng pangalang Hesus ﷺ (bilang pangalan ni Esau). Tungkol naman sa kanyang relihiyon, ito ay siyang panawagan niya sa kanyang mga tagasunod. Gaya ng mga Propetang nauna sa kanya, inaanyayahan niya ang tao na isuko ang kanilang sarili sa kalooban ng Allāh ﷻ (ibig sabihin nito ay Islam), at siya ay nagbigay ng babala sa kanila na lumayo sa mga huwad na mga diyos na likhang-isip ng tao. yon sa Bagong Tipan, tinuruan ni Hesus ﷺ ang kanyang mga tagasunod na magdasal ng ganito: "Sundin ang kalooban Mo dito sa lupa gaya ng sa langit".

ANG MENSAHE NG ISLAM

Sapagka't ang ganap na pagsuko ng sinuman ng kanyang kalooban sa Allāh ﷻ ay naglalarawan ng pinakabuod na diwa ng pagsamba. Ang pangunahing mensahe ng Islam ay ang pagsamba sa Allāh ﷻ lamang at ang pag-iwas sa pagsamba na iniuukol sa tao, pook o bagay. Sapagka't ang lahat ng bagay maliban sa Allāh ﷻ ay Kanyang mga nilikha, masasabi natin na ang Islam, sa diwa nito, ay naghihikayat sa tao na lumayo sa pagsamba ng anumang nilikha at inaanyayahan itong sumamba lamang sa kanyang Lumikha.

Siya lamang ang karapat-dapat sa pagsamba ng tao at Siya lamang ang may kaloobang magbigay pahintulot sa katuparan ng lahat ng panalangin. Kung ang tao ay sumasamba sa punongkahoy at ang kanyang mga panalangin ay natupad, hindi ang punongkahoy ang nagbigay ng katuparan sa kanyang mga panalangin bagkus ang Diyos ang Siyang nagbigay pahintulot upang maganap ang mga bagay na ito. Maaaring sabihin ninuman na "Ito ay maliwanag at siyang tunay", subali't sa mga sumasamba sa punongkahoy ay maaaring hindi ganito ang paniniwala.

Katulad din ng mga panalangin na iniuukol kay Hesus ﷺ, Buddha, Krishna, St. Jude, St. Christopher o maging kay Propeta Muhammad ﷺ, hindi nila sinasagot

ang mga ito, bagkus ang mga ito ay pinangyayari ng Allāh ﷻ.

Hindi sinabi ni Hesus ﷺ sa kanyang mga tagasunod na sambahin siya bagkus inutusan silang sumamba lamang sa Allāh ﷻ. Ang Banal na Qur'ān ay nagsasaad:

"At masdan! Ang Allāh ﷻ ay magsasabi: O Hesus ﷺ anak ni Maria! Sinabi mo ba sa tao, 'Sambahin ako, at ang aking Ina bilang mga diyos bukod sa Allāh ﷻ' Siya ay magsasabi: 'Purihin Kayo! Kailanman ay hindi ko masasabi ang bagay ng wala akong karapatan (na magsabi)".

(Sūrah Āl-Mā'idah 5:116)

Hindi sinasamba ni Hesus ﷺ ang kanyang sarili nang siya ay nag-alay ng pagsamba, bagkus sinasamba niya ang Allāh ﷻ. Ang pangunahing panuntunang ito ay napapaloob sa pambungad na kabanata ng Banal na Qur'ān, ang Sūrah Al-Fātihah (1:5):

"Ikaw lamang ang sinasamba namin at sa Iyo lamang kami hihingi ng tulong".

Sa ibang dako ng Panghuling Kapahayagan – ang Banal na Qur'ān, ang Allāh ﷻ ay nagsabi:

"At ang inyong Panginoon ay nagsasabi:
"Dumalangin kayo sa sa Akin at kayo'y Aking
didinggin".

(Sūrah Ghāfir 40:60)

Mahalagang bigyan ng pansin ang pangunahing mensahe ng Islam na ang Allāh ﷻ at ang Kanyang mga nilikha ay maliwanag na magkaiba sa isa't-isa. Ang Allāh ﷻ ay hindi maaaring maging Kanyang nilikha o kaya'y maging bahagi nito, ni ang Kanyang mga nilikha ay maging Diyos o maging bahagi Niya.

Ito ay sadyang napakalinaw, nguni't ang pagsamba ng tao sa nilikha sa halip na ang Lumikha ay kadalasa'y batay sa kamangmangan ng naturang konsepto. Ang paniniwala na ang diwa ng Allāh ﷻ ay naroroon saan mang dako, o kaya'y ang Kanyang pagka-Diyos ay naroroon o nananatili saanman sa kanyang mga nilikha ay nagbibigay dahilan sa pagsamba sa Allāh ﷻ sa pamamagitan ng Kanyang mga nilikha. Datapuwa't ang mensahe ng Islam na dinala ng mga Propeta ng Allāh ﷻ ay ang pagsamba sa Allāh ﷻ lamang at ang pag-iwas sa pagsamba sa Kanyang mga nilalang maging tuwiran man ito o hindi.

Sa Banal na Qur'ān, ang Allāh ﷻ ay maliwanag na nagsasabi:

“Tunay, Kami ay nagpadala ng Sugo sa bawa’t Tao (na nag-uutos), sambahin ang Allāh ﷻ at umiwas sa huwad na diyus-diyusan”.

(Sūrah Ān-Nahl 16:36)

Kapag tinatanong ang mga mananampalataya tungkol sa mga diyus-diyosan kung bakit sila yumuyuko sa mga idolo na gawa ng tao, ang kadalasang sagot ay hindi sila tunay na sumasamba sa batong imahen bagkus sa Diyos na kumakatawan sa mga ito. Sinasabi nila na ang mga batong imahen na ito ay tampulan lamang ng diwa ng Diyos at hindi ito nangangahulugan na sila ay Diyos!

Sinuman ang tumanggap sa paniniwala na ang pagka-Diyos ng Allāh ﷻ ay napapaloob sa anumang Kanyang nilikha ay napipilitang tanggapin ang pangangatuwiran ng pagsamba sa diyos-diyosan. Datapuwa’t ang sinuman na nakakaunawa sa mahalagang mensahe ng Islam at kahulugan nito ay hindi kailanman tatanggapin ang pagsamba sa diyos-diyosan kahit gaano pa ito ipangatuwiran.

Ang pag-aangkin ng iba sa pagka-diyos sa kanilang sarili simula pa ng mga unang panahon ay kadalasa’y nakasalalay sa maling paniniwala na ang

Allāh ﷻ ay nananahan sa tao. Kailangan nilang igiit, ayon sa kanilang mga maling haka-haka, na kahit ang Allāh ﷻ ay nananahan sa ating lahat, ang Allāh ﷻ ay higit na nananahan sa kanila. Kaya naman, gaya ng kanilang pag-aangkin, dapat daw nating isuko ang ating kalooban sa kanila at sambahin sila dahil sila ay diyos sa pagkatao o diyos na nakapisan sa loob ng tao.

Gayon din, ang pagpapakilala nila sa pagka-diyos ng mga iba pagkatapos ng pagkamatay ng mga ito ay nakatatagpo ng mayamang pastulan sa mga tumatanggap sa maling paniniwala na ang Allāh ﷻ ay nananahan sa tao. Ang sinumang nakaka-unawa sa mahalagang mensahe ng Islam at sa kahulugan nito ay hindi kailanman sasang-ayon na sumamba sa tao sa anumang kalagayan. Ang diwa ng relihiyon ng Diyos ay maliwanag ng pagtawag sa pagsamba sa Lumikha at ang pagtakwil sa pagsamba ng anumang uri ng nilalang. Ito ang kahulugan ng salawikain sa Islam:

“Lā Ilāha Illā Allāh”

(Walang ibang diyos maliban sa Allāh ﷻ)

Ang paulit-ulit na pagbigkas nito ay kusang naghahatid sa sinuman sa ilalim ng relihiyong Islam at ang matapat na paniniwala rito ay may katiyakan sa Paraiso. Kaya naman ang pinakahuling Propeta ng Islam ay iniulat na nagsabi: **“Ang sinuman na nagsabi: Walang**

ibang diyos maliban sa Allāh ﷻ at namatay na pinanghahawakan ang paniniwalang yaon ay makakapasok sa Paraiso” (iniulat ni Abu Darr at inipon ni Imam Al Bukhari at Imam Muslim).

Ito ay kinapapalooban ng pagsuko sa Allāh ﷻ (Ang nag-lisang Diyos) bilang Kanyang alipin, na tumatalima sa pamamagitan ng pagsunod sa Kanyang mga utos, at ang pagtakwil sa pagsamba sa mga diyus-diyusan.

ANG MENSAHE NG HUWAD NA RELIHIYON

Maraming sekta, kulto, relihiyon, pilosopiya at kilusan sa daigdig ang nag-aangkin ng tamang landas o ng tanging daan patungo sa Diyos. Paano malalaman ng sinuman kung sino ang tama o kung sila kayang lahat ay tama? Ang paraan upang malaman ang kasagutan ay ang pagbibigay liwanag sa mababaw na pagkakaiba sa mga itinuturo ng maraming nag-aangkin sa tunay na katotohanan, at kilalanin kung ano at sino ang kanilang sinasamba na kanilang itinuturo, tuwiran man o hindi. Ang mga huwad na relihiyon ay may iisang batayan sa pagkakilala sa Diyos. Sila ay nagpapahayag na ang lahat ng tao ay Diyos, o kaya'y may mga natatanging tao na naging Diyos, o kaya'y ang kalikasan ay ang Diyos o kaya'y ang Diyos ay isang bungang-isip lamang ng tao.

Kaya naman masasabi natin na ang puntong mensahe ng huwad na relihiyon ay ang pagsamba sa Allāh ﷻ sa pamamagitan ng pagsamba sa Kanyang mga nilikha. Ang mga huwad na relihiyon ay nag-aanyaya sa mga tao sa pagsamba sa nilikha at tinatawag nilang Diyos ang nilikhang ito o kaya'y bahagi nito. Bilang halimbawa, si Propeta Hesus ﷺ ay inanyayahan niya ang kanyang mga tagasunod sa pagsamba sa Allāh ﷻ, subali't ang mga taong nagsasabing tagasunod niya ngayon ay nag-aanyaya sa tao na sambahin si Hesus ﷺ, at nagsasabi na siya ay Diyos.

Si Buddha ay nagsagawa ng maraming pagbabago tungkol sa makataong panuntunan sa relihiyon ng India. Hindi niya inangkin na siya ay Diyos, ni hindi siya nagsabi sa kanyang mga tagasunod na siya'y sambahin. Gayunman hanggang sa mga araw na ito, karamihan sa mga Budismo na matatagpuan sa labas ng India ay tinatanggap siya bilang Diyos at nagpapatirapa sa mga rebulto na kanilang ginawa sa pagkakilala sa kanyang wangis. Sa paggamit ng naturang panuntunan na makilala ang paksa ng pagsamba, kapansin-pansin ang huwad na relihiyon at maliwanag ang likas na pinagmulan nito. Gaya ng nasasaad sa Banal na Qu'rān:

“Ang inyong sinasamba bukod sa Kanya ay mga pangalan na kathang-isip ninyo at ng inyong mga ninuno na hindi ipinadala ng Allāh ﷻ na may kapahintulutan. Ang kautusan ay sa Allāh ﷻ lamang: Siya ay nag-utos sa inyo na sambahin lamang Siya; Ito ang tunay na relihiyon, subali't karamihan sa tao ay hindi nakaka-unawa”.

(Sūrah Yūsuf 12:40)

Maaaring ipangat'wiran na lahat ng mga relihiyon ay nagtuturo ng mga mabuting bagay, kaya't bakit pa mahalaga kung alin man sa kanila ang susundin? Ang kasagutan dito ay lahat ng mga huwad na relihiyon ay nagtuturo ng pinakamalaking kasalanan: Ang pagsamba

sa nilikhang bagay. Ang pagsamba sa nilikha ay ang pinakamabigat na kasalanan na magagawa ng tao dahil ito ay sumasalungat sa mismong layunin ng Kanyang pagkakalikha. Ang tao ay nilikha upang sambahin lamang ang nag-lisang Diyos , ang Allāh ﷻ at ito ay maliwanag na sinasabi ng Allāh ﷻ sa Banal na Qurʻān:

“ At Aking nilikha lamang ang Jinns at ang Tao upang Ako ay kanilang sambahin”.

(Sūrah Adh-Dhāriyāt 51:56)

Samakat'wid, ang pagsamba sa nilikha na nagbibigay diwa sa pagsamba sa diyus-diyusan ay ang tanging kasalanan na hindi mapapatawad. Ang sinuman na namatay sa ganitong uri ng pagsamba ay hindi pinapatawad ng Allāh ﷻ at wala na siyang pagkakataon na makapasok sa Paraiso. Ito ay hindi haka-haka lamang, bagkus ito ay tunay na ipinahayag sa tao ng Allāh ﷻ sa Kanyang Huling Kapahayagan:

“Katotohanan hindi pinapatawad ng Allāh ﷻ ang pagbibigay ng katambal sa Kanya, subali't Siya ay nagpatawad ng ibang kasalanan bukod dito sa kaninumang Kanyang nais”.

(Sūrah An-Nisā 4:48, 116)

ISLAM: BILANG PANGKALAHATANG MENSAHE

Dahil ang kahihinatnan ng huwad na relihiyon ay napakalubha, ang tunay na relihiyon ng Allāh ﷻ ay dapat na maunawaan at maisagawa ng pandaigdigan at hindi ito naayon lamang sa isang uri ng tao, pook o panahon. Hindi ito nakasalalay sa anumang uri ng kondisyon tulad ng pagbibinyag, paniniwala sa tao bilang isang tagapaligtas at iba pa upang ang mananampalataya ay makapasok sa Paraiso. Sa pinakabuod na panuntunan ng Islam at sa kahulugan nito, (ang pagsuko sa kalooban ng sinuman sa Diyos) nakasalalay ang ugat ng pangkalahatan ng Islam. Sa tuwing darating sa tao ang pagkaunawa na ang Allāh ﷻ ay Iisa at kaiba sa Kanyang mga nilikha at isuko ang sarili sa Allāh ﷻ, siya ay magiging Muslim sa katawan at sa diwa, at siya ay isa sa mga hinirang na makapasok sa paraiso.

Kaya't ang sinuman sa anumang panahon kahit sa pinakaliblib na pook ng daigdig ay maaaring maging Muslim, isang tagasunod ng relihiyon ng Diyos, Islam, sa pamamagitan lamang ng pagtakwil sa pagsamba sa nilikha at ibaling ang sarili sa Allāh ﷻ lamang. Gayunpaman, nararapat lamang na bigyan ng pansin na ang pagkilala at pagsuko sa Allāh ﷻ ay nangangailangan sa sinuman na pumili sa tama at mali. At ang pamimiling

ito ay nangangahulugan ng pananagutan. Ang tao ay may sagutin sa kanyang pagpili, kaya naman nararapat lamang na gawin niya ang lahat ng kanyang makakaya na gumawa ng mabuti at umiwas sa paggawa ng masama. Ang pangunahing paggawa ng mabuti ay ang pagsamba lamang sa Allāh ﷻ. At ang pangunahing paggawa ng masama ay ang pagsamba sa Kanyang nilikha bilang katambal o bilang kapalit Niya. Katunayan, ito ay nasasaad sa Huling Kapahayagan ng ganito:

“Katotohanan, sinuman ang naniniwala at silang mga Hudyo, at mga Kristiyano, at ang mga Sabiano, sinuman sa kanila ang naniniwala sa Allāh ﷻ at sa Huling Araw, at gumagawa ng matuwid ay matatanggap ang kanilang gantimpala sa kanilang Panginoon. Sa kanila ay walang pagkatakot ni hindi sila malulungkot”.

(Sūrah Al-Baqarah 2:62)

“Katotohanan, doon sa mga naniniwala (sa Kaisahan ng Allāh ﷻ, sa Kanyang Sugong si Propeta Muhammad ﷺ, at sa lahat ng Kapahayagan na ipinadala ng Allāh ﷻ), at doon sa mga Hudyo, Sabiyano at Kristiyano – na siyang naniniwala sa Allāh ﷻ at sa Huling Araw, at nasa tamang landas, hindi sila makakaranas ng pagkatakot at kalungkutan”.

(Sūrah Al-Mā'idah 5:69)

ANG PAGKAKILALA SA ALLĀH ﷻ

Ang tanong tungkol dito ay ganito: “Paano maaasahan ang lahat ng tao na maniwala sa Allāh ﷻ samantalang sila ay may kanya-kanyang karanasan, lipunan at kultura?” Upang ang tao ay magkaroon ng pananagutan ng pagsamba sa Allāh ﷻ, nararapat lamang na sila’y magkaroon ng daan sa kaalaman tungkol sa Kanya. Ang Huling Kapahayagan ay nagtuturo na ang sangkatauhan ay mayroong pagkakilala sa Allāh ﷻ na naukit sa kanilang kaluluwa, isang bahagi ng kanilang kalikasan bilang mga nilikha.

Sa *Sūrah Al-A’rāf (7:172, 173)*; Ang Allāh ﷻ ay nagbigay ng paliwanag nang likhain Niya si Adan ؑ, pinapangyari Niyang bigyan ng buhay ang lahat ng lahi ni Adan ؑ at nagtakda ng kasunduan mula sa kanila na nagsasabi: **“Hindi ba Ako ang iyong Panginoon?” at tungkol dito sila ay nagsisagot, “Oo, kami ay sumasaksi ukol dito”**. At saka ipinaliwanag ng Allāh ﷻ kung bakit hinayaan Niya ang lahat ng sangkatauhan na sumasaksi na Siya ang sa kanila’y Lumikha at ang Tanging Tunay na Diyos na nararapat sambahin. Siya ay nagsabi: **“Iyon ay kung sakaling kayo (sangkatauhan), pagdating ng Araw ng Paghuhukom, ay magsasabi: ‘Tunay, wala kaming kamalayan sa lahat ng ito!’** Na ang ibig sabihin ay wala kaming kaalam-alam na Ikaw ang Allāh ﷻ ay aming Diyos. Walang nagsabi sa amin na Ikaw lamang

ang dapat naming sambahin. Ang Allāh ﷻ ay nagpatuloy na nagpaliwanag, “Iyon ay kung sakali lamang na inyong sabihin: Katotohanan, ang aming mga ninuno ay ang mga gumawa ng katambal (sa Allāh ﷻ) at kami lamang ay kanilang mga supling; kami ba’y Iyong parurusahan sa mga ginawa nilang kasinungalingan?”

Kaya ang bawa’t bata na isinilang ay mayroong likas na paniniwala sa Allāh ﷻ at mayroon siyang likas na pagnanais na sambahin lamang Siya. Ito ay tinatawag na “Fitrah” sa wikang Arabik. Kung ang bata ay iiwanang mag-isa, siya ay sasamba sa Allāh ﷻ sa kanyang sariling kusa, subali’t ang lahat ng bata ay naapektuhan ng mga bagay sa kanilang paligid, nakikita man ito o hindi. Sinabi ni Propeta Muhammad ﷺ ang Allāh ﷻ ay nagsabi:

“Nilikha Ko ang Aking mga tagapaglingkod sa tamang relihiyon subali’t siya’y niligaw ng demonyo”. Si Propeta Muhammad ﷺ nagsabi rin: “Ang lahat ng sanggol ay isinilang sa kalagayan ng “Fitrah” nguni’t ang kanilang mga magulang ay ginawa silang Hudyo, Kristiyano o Zorastriano, katulad ng hayop na nagsilang ng karaniwang supling, nakakita naba kayo anuman na isinilang ng putul-putol?” (Itinipon ni Imam Bukhaaree at Imam Muslim).

Kaya’t gaya ng bata na sumusuko sa batas na inilagay ng Allāh ﷻ sa kalikasan, ang kanyang kaluluwa

ay likas na sumusuko sa dahilang ang Allāh ﷻ ay ang kanyang Panginoon at Lumikha. Subali't ang kanyang mga magulang ay pinasunod nila sa kanya ang kanilang pamamaraan at ang bata ay wala pang lakas sa maagang baitang ng kanyang buhay upang labanan o tutulan ang pagnanais ng kanyang mga magulang. Ang relihiyon na sinusunod ng bata sa gayong panahon ay isa lamang kaugaliang kinagisnan at kinalakihan, at ang Allāh ﷻ ay hindi nagbibigay sa kanya ng pananagutan o kaparusahan tungkol sa relihiyong ito.

Sa buong buhay ng tao mula sa kanyang kabataan hanggang sa panahon ng kanyang kamatayan, may mga tanda o mga pahiwatig na ibinibigay sa kanya hanggang maging maliwanag na mayroon lamang nag-lisang Tunay na Diyos (Allāh ﷻ). Kung ang tao ay tapat sa kanyang sarili, dapat niyang itakwil ang mga huwad na diyos at hanapin ang Allāh ﷻ, ang landas ay magiging magaan sa kanya.

Subali't kung siya ay magpatuloy na itakwil ang mga tanda mula sa Diyos at magpatuloy na sumamba sa nilalang, ay lalong higit na mahirap upang siya ay makawala sa maling pananampalataya. Halimbawa, sa dakong timog silangan ng gubat ng Amazon sa Brazil, timog ng America, isang tribo ang nagtayo ng bagong templo ng kanilang pangunahing idolo na si Skwatch, na sa kanilang paniniwala ay kumakatawan ng kataas-

taasang Diyos ng lahat ng nilikha. Nang sumunod na araw isang binata ang pumasok sa templo upang magbigay galang sa kanilang diyos. Habang siya ay nakatirapa, isang mabaho at gusgusing aso ang pumasok sa templo. Nang ang binata ay tumingala mula sa kanyang pagkakatirapa ay tamang-tamang nakita niya ang aso na iniihian ang idolo. Sa matinding galit, hinabol ng binata ang aso palabas sa templo. Subali't nang ang kanyang galit ay napawi, kanyang naisip na ang idolo ay hindi nararapat na maging Panginoon ng sanlibutan. Ang Diyos (Allāh ﷻ) ay nararapat lamang na nasa ibang pook. Siya ngayon ay mayroon ng pagpipilian upang kumilos ayon sa kanyang talino at hanapin ang Diyos (Allāh ﷻ), o maging sinungaling sa sarili at manatili sa huwad na paniniwala ng kanyang tribo. Kahit na ito ay tila kataka-taka, ito ay isang palatandaan mula sa Allāh ﷻ para sa binata. Napapaloob doon ang isang Banal na Patnubay na ang kanyang sinasamba ay huwad.

Gaya ng nasabi sa una, ang mga Propeta ay isinugo sa lahat ng bansa at tribo upang patotohanan ang likas na paniniwala ng tao upang sumamba sa Kanya. Gayundin upang pagtibayin ang mga Banal na Patnubay sa mga pang-araw-araw na tanda na ipinapahayag ng Allāh ﷻ. Kahit na ang mga pangaral na mga Propeta ay kadalasa'y sinira, ang ilang bahagi ay nananatili na nagpapakita ng tama sa mali. Halimbawa, ang sampung utos sa Torah ay pinatutunayan sa Ebanghelyo. Gaya rin

ng mga umiiral na batas sa maraming lipunan laban sa krimen, pagnanakaw at pakikiapid.

Dahil dito, ang bawa't kaluluwa ay may tungkulin sa kanyang paniniwala sa Allāh ﷻ at sa kanyang pagtanggap sa relihiyong Islam; ang buong pagsuko sa kalooban ng Allāh ﷻ.

Tayo ay manalangin sa Allāh ﷻ, Ang Kataas-taasan, na panatilihin tayo sa tamang landas na kung saan tayo ay Kanyang binigyan ng patnubay. At igawad sa atin ang Kanyang mga Biyaya, Siya ang Tunay na Pinakamaawain. Ang lahat ng pagpupuri at pasasalamat ay sa Allāh ﷻ lamang, Ang Panginoon ng sanlibutan. Nawa'y ang Kapayapaan at Biyaya ay mapasa kay Propeta Muhammad, sa kanyang angkan, sa kanyang mga kasamahan at sa lahat ng tao na sumusunod sa kanila sa tamang landas.